

vi skulde have. Og ganske vist er der nok en Bekræftelse, men den minder ganske om den Bekræftelse, der indeholdes i det bekendte Revy-Refrain, som Regeringen nu passende kan tilegne sig: „Yes, we have no bananas“.

Saa ønsker jeg til sidst at fremsætte nogle Bemærkninger om Sagens allersidste Fase: Valutacentralens Indgriben. Det er allerede nævnt af den ærede Ordfører for Udvalget (Madsen-Mygdal), hvorledes vi i Udvalget paa dette Punkt maa have misopfattet den højtærede Minister. Vi troede, at vi overfor dette Dokument var forpligtede til at vise den største Diskretion; det andet konservative Medlem af Udvalget henvendte sig endogsaa udtrykkeligt til den højtærede Minister og bad om at maatte forelægge Forslaget for Partiet, om, at de fire Partier kunde faa en Afskrift af Forslaget for at kunne drøfte de nye Tanker i Partierne. Dette blev imidlertid afvist af den højtærede Minister, idet han sagde, at Henvendelsen var rettet til ham, han havde, saa vidt jeg forstod, kun flygtig haft Lejlighed til at drøfte den med sine Kolleger, en egentlig Drøftelse havde ikke fundet Sted i Ministeriet, og en saadan Drøftelse kunde derfor saa meget mindre foretages i Partierne. Derefter maa jeg erkende, at jeg var himelforbavset over at læse det alt sammen i Bladene i Morges. Men nu maa jeg sige, at man kan jo ganske umuligt tage denne Henvendelse fra Valutacentralen som en Anbefaling for det foreliggende Lovforslag om Importregulering. Jeg vil endogsaa paastaa det lige stik modsatte, denne Skrivelse gaar ud fra den Forudsætning, at denne — jeg turde maaske parentetisk sige: selvfølgelig — strandede, og saa skrives der: „Under de saaledes foreliggende Forhold mener man at burde henstille til Overvejelse at søge Valutaproblemet løst *ad andre Linier* end oprindeligt tænkt.“ Dette er Pointet i Sagen, at Valutacentralen gaar i Ilden for at faa Valutaproblemet løst *ad andre Linier*. Og jeg maa maaske have Lov til som mit rent personlige Indtryk derom straks at sige, at der er en rigtig valutarisk Tanke i det Forslag, som Valutacentralen har lagt paa Regeringens Bord. Man er inde paa den rette Vej, for saa vidt som man søger Midler tilvejebragt, hvorved der kan skaffes en klækkelig Nedsættelse af den cirkulerende Pengemængde, og man har rigtigt fat paa,

at naar Seddelmængden skal nedbringes gennem Indskrænkning af Kreditten til Erhvervslivet, gør det ondt, skaber Kriser og gør Skade; man maa derfor først og fremmest se at faa *Institutionerne* til at betale deres Gæld til Nationalbanken og saa tilintetgøre de derved indkomne Sedler. Dette synes mig at være rigtigt, og derfor er det en rigtig Tanke at sige til Staten: Sørg du for at betale din Gæld, 40 Mill. Kr., og at man dernæst siger: Lad Landmandsbanken faa afgjort sin Gæld, og lad Staten hjælpe med dertil ved at fremskaffe disse Midler gennem Optagelse af et Laan. Men jeg skal samtidig ikke nægte, at jeg var noget forbavset over at se, at Valutacentralen slet ikke tænkte paa Nationalbanken og paa den Rolle, Nationalbanken som saadan skulde spille i hele denne Plan. Det er maaske, fordi den tidligere Handelsminister, Hr. Jørgen Christensen, gav denne Valutacentral en saa besynderlig Sammensætning, idet han lod to Mænd fra Nationalbanken gaa ind i Valutacentralen, og det skønt Valutacentralen burde have haft et fuldstændig Arkimedisk Standpunkt overfor alle Banker og Bankierforretninger — maaske først og fremmest netop overfor Nationalbanken. Det er maaske derfor, ved denne sarte Forveksling af det subjektive og det objektive, som undertiden kan ske, at Valutacentralen aldeles ikke er faldet paa, at der er noget, der hedder Nationalbanken, som ogsaa skulde kunne bringe Ofre for at faa Seddelmængden bragt ned. Det er fuldstændig som Manden, der rider til Marked med de 12 Æsler. Han rider paa det ene og kan derfor ikke faa mere end 11 ud af det, for han tæller aldrig sit eget Æsel med.

Valutacentralen har jo ved sine hidtidige Foranstaltninger erhvervet sig herostratisk Berømmelse. Nu har den efter min Formening her gjort en god Gerning ved at pege paa og vedkende sig, hvad der er Sagens Kærne, nemlig Nedbringelsen af Seddelmængden, og dens Forslag synes mig for saa vidt ogsaa at være diskutabelt. Mindst forekommer dette mig at være Tilfældet med dens Skatteforslag. Men jeg formaar ikke at se, hvorledes Fremkomsten af dette Aktstykke skulde kunne forandre Stillingen her i Dag. Det kan dog ikke være saaledes, at man kommer i sidste Øjeblik mellem anden og tredie Behandling og